

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Ægtestand

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Ægtestand", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Ægtestand*, udg. af Vibeke Blaksteen, Daneklærerforeningen/Skov, cop. 1982, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem15-shoot-idm140012813332816/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Ægtestand

Annettes Fakkell var, som sædvanlige Teaterfakler, i den øverste Del fyldt med Bomuld, der var gennemtrængt af Spiritus. Fættereren Felix havde paataget sig at fylde Faklen med den Substans, og havde været mindre sparsom med den som Maskinmester, end som Digter. Ved en hurtig Vending af Annette, for en flydende Ildstrøm ud af Faklen, og som ved et Lyn antændtes den lille Antons Vinger. Det tynde Flor blussede i Vejret og angreb Kransen i hans Haar; men ligesaa hurtig som Flammen, fløj Sophie mod sin Søn, afrev ham Kransen, slukkede Ilden i hans Lokker med sine Hænder, men antændte i det samme sin egen Kjole, der var af et lignende Stof som Barnets Vinger. Et Ildhav omgav Moder og Barn. Angst greb alle tilstedeværende; gennemtrængende Skrig afløste Musikken. Alle ilede til Hjælp, mellem disse Lindal og Adalbert, men hurtigere end alle var Sardes. Med et Ryk rev han Vingerne af Barnet, og den brændende Florkjole af Sophie, som til Lykke bar under denne en af Silke, der bedre modstod Ilden; og medens andre greb de brændende Stoffer, og slukkede dem ved at træde paa dem, omslyngede han Moder og Barn, og ved at lade begge sine Arme glide ned ad dem fra øverst til nederst, strøg han Flammerne ned mod Jorden, og slukkede saaledes Ilden. Alt dette gik for sig i et saadant Øjeblik, at man næppe fik Tid til at sanse, før det hele var forbi. Den midt i sin Glæde af en saadan Skræk trufne Dreng var dødbleg og skælvede som af Feberkulde. Hans Moder syntes at vakle. Lindal greb sin

Søn, løftede ham i Vejret og bemærkede med Glæde, at han var ganske ubeskadiget. Sardes holdt endnu Sophie i sine Arme. Hans Øjne stirrede med en Blanding af Skræk og Henrykkelse ind i hendes, som halv smilende, halv frygtsomme vendte sig med Tak imod hans. Den ene kunde føle den andens Hjerte banke, og saaledes i dette i dobbelt Betydning brændende Moment var det, som om den lille Gud, der nærer sig, siger man, af Suk og Forvirring, førte disse to i hinandens Arme, disse, som saa mange Overensstemmelser, saa mange Omstændigheder bidrog til at forene, og som saa meget dog maatte og burde adskille.

At alt dette, som i aandelig Betydning var saa meget, kun optog en uberegnelig liden Plads i Tiden, vil enhver let indse. Man bragte Sophie til en Stol, man hentede Vand og deslige Hjælpemidler, man fordoblede Opmærksomheden og Omsorgen for hende og hendes Barn. Sophie fattede sig snart, men den stakkels Anton var meget angrebet. Af Æmhed for ham, af Undseelse over sit forstyrrede Toilette, og maaske af en hende selv uforklarlig Forvirring, ønskede Sophie straks at tage hjem med sin Søn, og ubøjelig for alle de omkringstaaendes Bønner, bad hun Lindal at lade en Vogn hente til hende, uden at han dog selv maatte berøve Selskabet sin eller Annettes Nærværelse. Han samtykkede i hendes Ønske, men formaaede dog ikke at skjule sin Fortrædelighed over alt dette, idet han sagde til hende halv sagte, dog saaledes at Sardes og flere hørte det: »Gid Fanden havde alle disse brødløse Kunster! Det kommer og-